23/05/2024

Слава цркве Светог Николе у Старом Бару

Вјерни народ и свештенство Цркве Светог Николе у Старом Бару, прославили су своју славу – Пренос моштију Светог оца Николаја. Светом Литургијом, која је служена у овом храму, началствовао је протојерej Жељко Ћалић, парох даниловградски. Саслуживали су му игуман манастира Рибњак – Прокопије, протојерej Љубомир Јовановић и јерej Александар Орландић.

Своју бесjеду отац Жељко започео је ријечима да: Свети вјером побиjедише царства. И заиста, каже отац Жељко, „истинска побjеда је у Цару над царевима, у Цару славе, који је сам собом донио ту побjеду, и који је сам побjеда. Јер друге побjеде у овоме свету, кроз историју, су углавном мање или више неке пирове побjеде, како је остало запамћено и записано. Јер увиjек се нешто жртвуje више или мање и увиjек је та побjеда, услов те побjеде, је нечиjи пораз, нечиjа несрећа. То је овај свиjет и то су побjеде у овоме свjету које су релативне, као и све друго што је овоме свjету релативно и пролазно. Али побjеда Христова и побjеда светих кроз вjекове је та вjечна и непролазна побjеда.

Побједа за вјечност. Побједа у којој је важна само побједа. Једини пораз који је Христос задао том побједом јесте пораз врагу.

Ономе који све изврће, који све окреће наопачке. Јер као што знамо зло нема своју суштину, нема своје постојања, али он као исконски манипулант и онај који све окреће наопачке, онај који изгубио то достојанство вјечне побједе и вјечне славе Христове, онда сада он изврће и увлачи друге у тај пораз представљајући им то као побједу. Јер видимо кроз историју цијелога човечанства како се многи порази представљају као побједе, а и неке побједе на изглед су побједе, али у ствари су, као што рекосмо и као што се то каже, пирове побједе.

Побједе које су више жртва и више несрећа, него, ево данас, у 21. вијеку, иако се сви нешто куну у тај 21. вијек као вијек прогреса, напредка, достигнућа великих цивилизације, тако. Видимо и сведоци смо захваљујући управо тим достигнућима технолошким, свједоци смо тих таквих побједа које су сурове. Које подразумјевају да неко страда, да постоје несреће које ће бити услов тих побједа. Једна од таквих из историје наше, тиче се нашега народа и наших дешавања после Косовског боја, онај Бајазит, када је ишао и ратовао тамо против оног великог опасног Темерлана, и тамо када га је овај побједио, онда га је свезао и ставио у кавез. Тог великог Бајазита. И тако се изживљавао над њим. То је побједа овоземаљских царева и војника овога света.

Али има ова побједа, напомиње прота Жељко, и славимо данас једног истинског војника побједе, то је свети Николај Чудотворац, чији пренос моштију данас прослављамо, славу овога светога храма, који у свом имену носи то знамење побједе. Али не само у имену, него што је и он, као човек, као личност, заиста био свједок те Христове побједе, истинске побједе. Сам свједочећи ту побједу и на Првом Васељенском Сабору, као што знате, када је сведочио о томе да је Бог заиста постао човек, и да је Богородица заиста родила Бога у човјеку. Богочовјека Христа. Он је то сведочио, али не само тада. Колико је та побједа моћна и велика, и он као личност, као светитељ, који је побједио царство, каже: „Вјером свети побједише царство.“ Ево, свети Николај, који је живио у 4. вијеку.

Ми данас у 21. вијеку, напредка и технологије, и неких пирових побједа, цивилизација, разних који се смјењују, а биле су и раније оне велике цивилизације, од којих је само остао прах и пепео, прослављамо светог Николаја. Човјека, једног човјека, који је живио негдје тамо у далекој малој

Азији. Па су на данашњи дан пренешене његове мошти у град Бари. Али славимо га, слави га цио свијет, као побједитеља, као истинског побједиоца, јер је он Христоносац, а онај који је са Христом, онај сведочи и носи ту побједу у себе. Али не само свети Николај, него свако од нас, сваки хришћанин истински. Јер то најдостојанственије звање и призвање хришћанско, које носимо, у свари носи у себе основно својство, то је побједа. Побједа над грјехом, побједа над смрћу, побједа над ђаволом. То је оно што нам је Господ наш оставио, а што нам свједочи облак свједока, међу које спада и свети велики Николај Чудотворац. То је побједа коју славимо, то су побједе које се уписују у књигу вјечности. Ми припадамо овом свијету, у њему живимо, носимо свој крст до краја, и као појединци, и као народ, али увјек треба да имамо на уму да смо рођени, да смо призвани на ту вјечну побједу. И све оно што се уклапа у ту вјечну димезију побједе, ми овдје прихватамо, носимо и свједочимо, наравно, као свети преци наши, кроз вјекове.

Јер светитељи су савјест једнога народа, савјест тога простора, како је говорио један велики свједок 20. вјека, Ава Јустин Ћелијски. Ево сада је јубилеј, везан за њега и за његову личност. Један изузетан светитељ, раван светом Николају, можемо слободно рећи. Па он је рекао ту фину дефиницију, шта је савјест свијета. То су светитељи.

И каже, благо ономе народу који је богат светитељима. А ево и ми, шта треба да трчимо и срљамо за нека та пролазна богаства, те пирове побједе овога свијета, а имамо толико светитеља, толико сведока, облак сведока, који нам подтврђује и доказује да смо богаташи, и то оним богаством непролазним. А то су наши светитељи.

И управо и оне које славимо из нашег рода. И они, јер то је све један род, хришћански род. Ево, светог Николаја, баш српски народ, највише слави као своју крстну славу. Ево и ви славите у овоме храму светог Николаја. Колика је слава његова.

Али није слава то људска. Није то ово што рекосмо, пролазно, ово што је од данас до сјутра. Како свијет то вреднује. Овај свијет, дух овога свијета. Сам Господ је рекао: „Ви нисте од овога свијета.“

Не да ми презремо овај свијет. Него каже, ви имате богатство и становање вјечно од онога света. Овдје смо привремено, овдје смо да заслужимо и са вјером достигнемо то вјечно царство и ту вјечну слободу, и ту вјечну побједу. То је оно, на што нас Господ призива. И зато је Господ рекао: „Ви нисте од овога свијета. Ви сте изнад овога свијета.“ Наше достојавство хришћанско,

наш идентитет хришћански је вјечни идентитет. И ми овај наш пролазни идентитет, наш индивидуални идентитет и колективни, управо уклапамо тај вјечни, непролазни идентитет хришћански, као Христови војници, као Христово стадо. И он као наш архипастир. И слава Богу нека је, зато што нам је дао тако велике светитеље, као што је Свети Николај и сви други свети, чијим молитвама и ми побјеђујемо царство. И ми се уподобљавамо тој светости и тој побједи. Постајемо причасници те побједе. Не само да слушамо, да читамо о тим побједама Светог Николаја, него и ми, учествујући на овој светој Литургији, ми узимамо активно учешће у тој побједи. И ми се убрајамо у те побједнике.

Све ван тога, мимо тога, су пирове побједе, то су порази у овоме свијету. Али кад смо овде, на овоме мјесту светоме, када смо на овој светој служби, када прославимо Светога над светима Господа нашег, који је васкрсао, смрт побједио у ове дане, а онда прославимо његовога свједока, Светог Николаја, који је био човјек, као и ми, рођен од оца и од мајке, који је живио у своје време, који је донио своје плодове. Ево, од тих плодова убиравао ми до данас. 16 – 17 вјекова.

Зато нека би нам Бог дао, да нас удостоји Бог, молитвама Светога Николаја, да будемо и ми причасници те побједе, коју је он свједочио тако величанствено. Да и ми на сваком мјесту свједочимо то. Да будемо свјетлост свијету, као Свети Николај, на што нас Господ призива. Каже: „Будите свјетлост свијету, свијетлите.“ А свијетлимо само Христовом побједом. Каже: „Ја сам свијетло свијету, Који иде замном неће ходити у тами.“ Е, то је чинио Свети Николај, зато га је Бог тако прославио. Тако и ми да чинимо. Није нам тежак избор. Имамо да бирамо између ових пролазних, свјетских, пирових побједа, или да бирамо побједу Христову, побједу Светог Николаја, и да будемо и ми учесници и активни судионици те величанствене побједе. Амин, нека буде тако.“

Након причешћа вјерних и завршетка Свете Литургије, оци и народ су кренули у литију око храма, да би затим пререзали и освештали колач и жито које је, у славу Светог Николаја, приложио домаћин овогодишње славе, господин Бојан Петрановић са породицом.

Затим се присутном народу обратио настојатељ цркве Светог Николе, протојерej Никола Радовић, који се захвалио оцу Жељку на дивним ријечима, на молитви, Светој Литургији коју је служио заједно са браћом свештеницима. Са нашим високопреподобним игуманом, оцем Прокопијем, који нам долази из манастира Рибњака, и који нас крили горе изнад Бара и молитвама нас

чува, оцу Љубомиру, оцу Александру, свима њима што су се Богу помолили, и принос Господу у име свих нас узнијели.

Посебно се захвалио присутном народу који је дошао на овај Сабор Светога Николаја Мирликијскога чудотворца, који хвала Богу ево из године у годину бива све већи и већи, све љепши и љепши. Наравно, каже отац Никола, то је се захваљујући вама, добром и вјерном народу, који волите ову светињу и Светога Николаја Мирликијскога чудотворца. „Све да вас Бог благослови и благослов Светога Николаја, да из овога храма понесете у ваше домове, међу ваше ближње. Где год долазили и што год чинили да вас благослов Светог Николаја, Мирликијског прати. Хвала свима који су се потрудили, браћи и сестрама, овде из храма Светога Николаја, да данас припреме гостопрмство за све нас овдје, да се после Свете Литургије и послужимо и подружимо. Од срца им хвала. Не бих никога посебно издвајао, зато што се нико није ни изузео, а да не помогне.“

Захвалио се посебно и овогодишњем куму славе, господину Бојану Петрановићу. „Оно што посебно морам јесте да похвалим и да заблагодарим нашем брату Бојану са његовом породицом, који су данас домаћини ове славе, да Бог и њихов дом благослови, сачува и да им подари свакога напредка и Божјега благослова. И да им захалимо иначе, не само за данашњи дан, да су се потрудили да помогну, да организују ово дивно славље, него што, ево, откад сам ја овдје у овоме храму, са браћом, свештеницима, откад служимо, градећи овај парохијски дом, обнављајући ову светињу, Бојан са својом породицом и пријатељима, је увијек ту био да притекне, да помогне и да буде рука подршке. На то Господ и Свети Никола, нека му заблагодаре, и њему, и његовој породици, и свим пријатељима нашим, који су овдје помагали, који помажу, и који ће и даље помагати у славу Божију.“

Отац Никола је, затим у име Православне Митрополије Црновоскрприморске, Цркве Светога Николе у Старом Бару, даровао иконом Светог Николе кума славе љета Господњега 2024, г. Бојана Петрановића, са молитвом, да Господ заступништвом Светога Николе, благослови њега и сам дом његов, дарујући их здрављем, натретком и вјчним спасењем.

Још једна икона Светог Николе додијељена је Николају и Зинајиди Снохин, који нам долазе са далеког сјевера Русије, и који су већ постали Барани. Који овдје сваке године са нама прослављају, јер је њихова слава љетни Свети Николај. И њима за зхвалност и као приложницима Храма Светог Николе, са молитвом да Господ заступништвом Светог Николе благослови њих и сав дом њихов, дарујући их здрављем, напредком и вјечним спасењем.

„Као што је обичај, наш брат Бојан предао је овај славски колач, као благослов на чување, за следећу годину и да преузму домаћинство, новим домаћинима. Сваке године смо, каже отац Никола, практиковали да то буде неко од братије при Светоме Храму, а ове године ћемо да узмемо за куме, наше сестре, које су овде сваке недеље у цркви. Њих има више. Сад су овде наша докторица Биља Мартиновић, онда наша Сенка Баштрица, она је на Егини, данас код Светог Нектарија Егинског, али је замолила да прихватимо, и наша сестра Далиборка. И оне ће следеће године бити домаћини и домаћице које ће нас овдје дочекати уз благослов Светог Николаја. Нека им је срећно и благословено, на многаја и благаја љета. Амин.“

Дејан Вукић

mitropolija.com